

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 414/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ],

zastúpeného Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., P. Pazmáňa 2367/17A, Šaľa, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5Tos/69/2025-392 z 24. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 3. júla 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím v záhlaví označeného všeobecného súdu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 9Tk/1/2019 z 9. júla 2020 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6To/106/2020 z 8. decembra 2020 (ďalej len „odsudzujúci rozsudok“) uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov, trest prepadnutia majetku a ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

3. Okresný súd uznesením č. k. 8Nt/168/2021-342 zo 6. marca 2025 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) I. podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku povolil obnovu konania v prospech sťažovateľa vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9Tk/1/2019 (ďalej len „pôvodné konanie“), čo sa týka trestu, II. podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy pôvodného konania, čo sa týka viny, pretože nezistil podmienky podľa § 394

ods. 1 Trestného poriadku, III. podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku zrušil celý výrok o treste a o spôsobe výkonu trestu uloženého sťažovateľovi odsudzujúcim rozsudkom, ako aj ďalšie naň obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, IV. sťažovateľa vzal do väzby a V. väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu.

4. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že išlo o v poradí tretie rozhodnutie okresného súdu, ktorému vo svojom poslednom zrušujúcom uznesení (č. k. 5Tos/173/2024-276 z 24. októbra 2024) vytkol nesprávne a nedostatočné vysporiadanie sa so skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie, keď rozhodnutie považoval za nedostatočne odôvodnené, čiastočne založené na nepravdivých skutočnostiach a čiastočne odôvodnené nesprávne hodnotenými skutočnosťami. Priblížil aj štyri okruhy jeho vtedajších zistení. Podľa krajského súdu okresný súd odstránil pochybenia, ktoré viedli k zrušeniu jeho predchádzajúceho uznesenia, a jeho uznesenie je založené na správnom zhodnotení vykonaného dokazovania. Dospel k správnej závere, že sťažovateľ prezentoval nové dôkazy, resp. skutočnosti skôr neznáme, ktoré spočívajú vo výpovedi [REDAKOVANÉ] a listiny písanej [REDAKOVANÉ]. Výpoveď [REDAKOVANÉ] je po obsahovej stránke odlišná od jeho výpovede v pôvodnom konaní, resp. v prípravnom konaní. Vyjadrenie [REDAKOVANÉ] rovnako obsahuje vyjadrenia k účasti sťažovateľa na páchaní trestnej činnosti odlišné od jeho pôvodných výpovedí. Výpoveď [REDAKOVANÉ] reprodukuje vyjadrenia [REDAKOVANÉ]. Aj podľa krajského súdu ide o dôkazy, ktoré by svojou povahou boli spôsobilé na rozhodnutie o povolení obnovy konania, nie však svojím obsahom.

5. Podľa krajského súdu okresný súd správne uzavrel, že uvedené nové dôkazy neodôvodňujú rozhodnutie o povolení obnovy konania vo vzťahu k výroku o vine sťažovateľa. Správne (aj v súlade s judikatúrou odkazovanou krajským súdom v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení) podrobil hodnoteniu obsah nových, zmenených výpovedí odsúdených spolupáchateľov trestnej činnosti sťažovateľa so zameraním sa na skúmanie dôvodov zmeny výpovedí, resp. vyjadrení. [REDAKOVANÉ] vysvetlil zmenu obsahu výpovede tým, že v prípravnom konaní a v konaní pred prvostupňovým súdom nehovoril pravdu a na výpoveď proti sťažovateľovi ho presvedčil prokurátor sľubom za výmenu miernejšieho trestu. Tvrdenie [REDAKOVANÉ] o nátlaku alebo o presvedčaní prokurátorom, aby vypovedal nepravdu, nie je podložené inými objektívne overiteľnými skutočnosťami. V situácii, keď v trestnom konaní boli vykonané viaceré dôkazy usvedčujúce sťažovateľa z páchania trestnej činnosti (výpovede [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]), nemá zmenená výpoveď [REDAKOVANÉ] takú váhu a hodnovernosť, aby bola spôsobilá odôvodniť rozhodnutie o povolení obnovy konania vo výroku o vine sťažovateľa.

6. K sťažnostným námietkam smerujúcim proti hodnoteniu výpovedí [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] okresným súdom krajský súd uviedol, že okresný súd v odsudzujúcom rozsudku hodnotil ich výpovede ako nepriamy dôkaz prispievajúci k posúdeniu vierohodnosti a pravdivosti výpovedí obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Rovnako sa vyjadril odvolací súd so záverom, že ich výpovede vzal ako dôkaz preukazujúci vinu sťažovateľa. Ide teda o situáciu, keď tieto dôkazy už boli súdmi v pôvodnom konaní zohľadnené a konkrétnym spôsobom vyhodnotené. Okresný súd sa nedopustil pochybenia, keď hodnotenie týchto dôkazov prevzal do odôvodnenia svojho uznesenia. Nebol žiadny zákonný podklad, aby súd rozhodujúci o povolení obnovy konania opätovne prehodnocoval tieto dôkazy, ktorých obsah sa nezmenil.

7. Ani písomné vyjadrenie spoluodsúdeného [REDACTED] nie je spôsobilé odôvodniť rozhodnutie o povolení obnovy konania vo výroku o vine sťažovateľa. Jeho pisateľa v súčasnosti už nie je možné vypočuť, a tak vykonať dôkaz, ktorým by bolo možné priamo overiť pravdivosť alebo hodnovernosť takého jeho písomného vyjadrenia. Krajský súd dodal, že zmenou výpovedí [REDACTED] a [REDACTED] o účasti sťažovateľa na trestnej činnosti sa už zaoberal ako odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaniach prokurátora a obžalovaných [REDACTED], sťažovateľa, [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] v pôvodnom rozsudku. Sťažovateľ vtedy poukázal, že [REDACTED] a [REDACTED] pred okresným súdom zmenili výpoveď oproti prípravnému konaniu v podstate rovnakým spôsobom, ako to títo bývalí spoluobžalovaní prezentovali v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania. Zmena ich výpovede tak nie je úplnou novinkou, odvolací súd tieto odvolacie námietky sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodné. K výpovediam svedkov A [REDACTED] [REDACTED] krajský súd uviedol, že v prevažnej miere nejde o dôkazy, ktoré sú nové. Viacerých z týchto svedkov navrhoval sťažovateľ vypočuť už v odvolacom konaní ([REDACTED]), pričom u všetkých ide len o osoby, ktoré mali od sťažovateľa počuť vyjadrenia o nepravdivosti jeho výpovede v trestnom konaní. Aj pokiaľ by ich svedectvo bolo vyhodnotené ako hodnoverné, nebolo by spôsobilé priviesť priaznivejšie rozhodnutie o vine sťažovateľa, a to ani v spojení so zmenenými výpovedami [REDACTED].

8. Námietku o nepreskúmateľnosti uznesenia okresného súdu považoval krajský súd za nedôvodnú, okresný súd dal dostatočne zrozumiteľnú odpoveď na argumentáciu sťažovateľa a vysvetlil, na základe ktorých skutočností vydal uznesenie. Pokiaľ okresnému súdu v menšej časti chýbala argumentácia k hodnoteniu niektorých dôkazov, túto chybu napravil v odôvodnení krajský súd a ich uznesenia tvoria jednotu. S poukazom na uvedené krajský súd považoval sťažnostné námietky smerujúce proti II. výroku uznesenia okresného súdu za nedôvodné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Krajský súd nedáva primeranú odpoveď na sťažnostné námietky, keďže sťažovateľ uvádzal a hodnotil jednotlivo dôkazy vykonané v konaní o povolení obnovy konania, z ktorých sú zrejme a preukázané návštevy prokurátora v prítomnosti operatívnych pracovníkov polície so svedkami [REDACTED] bez prítomnosti obhajcov a v spise o návštevách nie sú identifikované úkony. Preukázalo sa, že išlo o návštevy, pri ktorých sa realizovali dohody uvádzané svedkom [REDACTED].

10. Primeranú odpoveď nedal krajský súd ani pri výpovediach svedkov [REDACTED]. Podľa sťažovateľa títo svedkovia uvádzali obdobia páchania drogovej trestnej činnosti mimo obdobia vymedzeného v obžalobe a v inom rozsahu a nedostal na nich takú odpoveď, z ktorej by bolo zrejme, prečo tieto dva výsluchy svedkov v pôvodnom konaní sú takého podstatného charakteru, že nové dôkazy vo vzťahu k týmto výpovediam nie sú spôsobilé na zmenu výroku o vine.

11. Primeranú odpoveď nedal ani na námietku, že aj zmena skutkových okolností skutku v čase páchania trestnej činnosti (čas a/alebo rozsah), ktoré majú právnu relevanciu na zmenu právnej kvalifikácie, je okolnosťou, ktorá musí byť osobitne hodnotená vo vzťahu k výroku o vine. Vinu je potrebné chápať v kontexte celej skutkovej vety, nielen ako uznanú vinu a nepreukázanú vinu. Nie je správne hodnotiť nové dôkazy iba v rovine celej viny, teda ak nové dôkazy neprinesú

možnosť zmeny v otázke viny z odsúdenia na oslobodenie, potom nie sú spôsobilé na zmenu v otázke viny. Krajský súd odpoveď vyriešil výlučne formalisticky. Súdny nepostupovali ústavne konformným spôsobom, keďže napadnuté uznesenie nie je adekvátne a dostatočne odôvodnené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Sťažovateľ tvrdí, že napadnuté uznesenie nie je riadne odôvodnené, odpovede na sťažnostné námietky nie sú dostatočné.

14. Právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu je komponentom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

15. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, ak dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Ani všeobecné súdy (o to menej ústavný súd) však nemôžu v konaní o návrhu na povolenie obnovy preskúmať napadnuté meritórne rozhodnutie (jeho vecnú správnosť) ani posudzovať otázku viny či trestu. Úloha ústavného súdu nespočíva v zodpovedaní otázky, či obnova konania mala byť povolená, ale len v posúdení skutočnosti, či sa záver konajúcich súdov o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania opieral o náležité prezentované dôvody ideovo zodpovedajúce zmyslu a podstate použitej právnej úpravy (I. ÚS 302/2019, č. 46/2019 ZNaU).

16. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, že rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

17. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením a jemu predchádzajúcim uznesením okresného súdu, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti, konštatuje, že obe rozhodnutia obsahujú dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by v nich obsiahnuté závery boli zjavne neodôvodnené alebo ústavne neudržateľné. Krajský súd prijateľným spôsobom odpovedal na všetky pre rozhodnutie veci významné argumenty sťažovateľa uvedené v jeho návrhu a následnej sťažnosti, neoponechal ich bez povšimnutia. Nie je v právomoci ústavného súdu posudzovať súlad výkladu poskytnutého všeobecným súdom so zákonom a priestor na zásah ústavného súdu sa otvára len v prípade zistenia aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecným súdom, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Nič také sťažovateľ výslovne netvrdil. Ústavný súd v ústavnej sťažnosti nad rámec námietky o nedostatku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia nezistil žiadny ústavnoprávny presah s obsahom základného práva na súdnu ochranu konkretizovaného na napádané rozhodovanie o povolení obnovy trestného konania.

18. Krajský súd dal primeranú odpoveď na sťažnostnú námietku týkajúcu sa hodnotenia dôkazu, resp. skutočnosti (zmeny výpovedí z pôvodného konania vyplývajúcej z výpovede [REDAKOVANÉ] a listiny podpísanej [REDAKOVANÉ]) vo svetle dôvodov zmeny výpovede (tvrdeného presvedčania či nátlaku zo strany prokurátora), keď konštatoval, že tvrdenie [REDAKOVANÉ] nie je podložené inými objektívne overiteľnými skutočnosťami. K tomu dodal, že jeho zmenená výpoveď popri ďalších usvedčujúcich dôkazoch nemá takú váhu a hodnovernosť, aby bola spôsobilá odôvodniť rozhodnutie o povolení obnovy konania vo výroku o vine sťažovateľa. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje aj na časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu, ktorý pri tvrdených dôvodoch zmeny výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] uviedol, že [REDAKOVANÉ] vypovedal (18. 9. 2018, 19. 9. 2018 a 2. 10. 2018) vždy okrem iného za prítomnosti obhaju, rovnako ako [REDAKOVANÉ] (18. 9. 2018, 19. 9. 2018 a 6. 3. 2019) a podľa potvrdení o ich predvedení pred uvedenými výsluchmi neboli predvedení pred prokurátora alebo vyšetrovateľa. K spôsobilosti listu [REDAKOVANÉ] krajský súd uviedol takisto zrozumiteľnú odpoveď (bod 14 odôvodnenia).

19. Krajský súd správne hodnotil relevantné skutočnosti z hľadiska aplikácie súvisiaceho ustanovenia právneho predpisu, keď skúmal, či pri zmene výpovedí spoluobžalovaných z pôvodného konania išlo o takú zmenu, pri ktorej by bola dostatočná pravdepodobnosť, že by viedla k zmene výroku o vine. Jeho zistenie, že zmena výpovede pre jej nedostačujúcu hodnovernosť, resp. pre nemožnosť overiť hodnovernosť zmenenej výpovede nie je spôsobilá viesť k zmene o výroku o vine, nevykazuje podľa ústavného súdu znaky nepreskúmateľnosti či prísneho formalizmu.

20. K námietkam týkajúcim sa výpovedí svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] dal krajský súd primerané odpovede, aj keď nezachádzajú do takých detailov, ako si predstavuje sťažovateľ. Krajský súd jasne uviedol, že podľa odsudzujúceho rozsudku išlo o nepriame dôkazy prispievajúce k vierohodnosti a pravdivosti výpovedí obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] resp. preukazujúce vinu sťažovateľa. Tým prijateľne odpovedal na sťažnostnú argumentáciu, že svedkovia uvádzali obdobia páchania trestnej činnosti sťažovateľa mimo obdobia vymedzeného v obžalobe a v inom rozsahu. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, že by krajský súd vychádzal z predpokladu, že odsudzujúci rozsudok bol vo vzťahu k obdobiu a rozsahu páchania trestnej činnosti sťažovateľom založený na výpovediach týchto dvoch svedkov.

21. Krajský súd dal primeranú odpoveď aj na všeobecnejšie námietky, že zmena skutkových okolností skutku (čas a/alebo rozsah trestnej činnosti) je okolnosťou, ktorá sa musí osobitne hodnotiť vo vzťahu k výroku o vine. Odkazoval totiž na skutočnosť, že zmenou výpovedí [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa už zaoberal ako odvolací súd v pôvodnom konaní, keď sťažovateľ v odvolaní poukazoval na zmenu ich výpovedí pred okresným súdom oproti výpovedi v prípravnom konaní, čo prirovnal k spôsobu, ako to uvedení spoluobžalovaní prezentovali v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania. Aj keď ide o formálnejší spôsob vysporiadania sa so sťažnostnou námietkou, nejde o taký prejav prílišného formalizmu, ktorý by viedol k ústavnej nekonformnosti.

22. Obsah ústavnej sťažnosti (napriek námietke o nedostatku riadneho odôvodnenia napadnutého uznesenia) je pokračovaním v tvrdeniach sťažovateľa z konania o povolenie obnovy konania, resp. prezentovaním jeho vlastnej predstavy hodnotenia dôkazov v prospech názoru, že sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania. Sťažovateľ tak v podstate ústavný súd stavia do pozície ďalšej opravnej inštancie, ktorá mu neprináleží. Čo sa týka posúdenia miery pravdepodobnosti, s akou by predložené dôkazy boli spôsobilé zmeniť skutkový základ v trestnej veci sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že mu neprináleží v tomto smere nahrádzať závery všeobecných súdov svojimi vlastnými ani nahradzovať ich hodnotenie dôkazov svojím vlastným.

23. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o neodôvodnenosti napadnutého uznesenia. Ústavný súd stabilne prezentuje názor, že právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

24. O zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, patrí aj absencia ústavnoprávneho rozmeru, resp. ústavnoprávnej intenzity namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.

25. Ústavný súd zistil, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a námietkami o porušení označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto ústavnú sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu